

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1920/2024
17.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници из радног спора тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владан Тодорић адвокат из ..., против туженог Предузећа „Милан Благојевић – Наменска“ АД Лучани, кога заступа Милољуб Јовичић адвокат из ..., ради поништаја анекса уговора о раду и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3241/23 од 05.03.2024. године, на седници одржаној 17.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3241/23 од 05.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П1 26/22 од 13.07.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђена ништавост Анекса број 1. уговора о раду број .. од 25.05.2020. године, који је ступио на снагу 03.10.2022. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете, за период од октобра 2022. до марта 2023. године, исплати разлику између зараде коју би остваривао да је радио на пословима „...“ и зараде коју остварује на пословима „...“ и то новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од дана доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на радно место „...“. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 141.050,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3241/23 од 05.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ивањици П1 26/22 од 13.07.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 10/2023, у даљем тексту - ЗПП), Врховни суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (код којих је ревизија увек дозвољена) и да тужилац у тужби и током поступка није означио вредност предмета спора, то је сагласно члану 21, 27. и 28. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“ бр. 28/94), вредност спора утврђена на основу одмерене судске таксе на првостепену одлуку, што представља динарску противвредност износа који не прелази 40.000,00 динара, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**